

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/18/2021
Identifikačné číslo spisu: 1114232280
Dátum vydania rozhodnutia: 22.02.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Erika Čanádiová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:1114232280.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Mestskej časti Bratislava - Staré Mesto, so sídlom Vajanského nábrežie 3, Bratislava, IČO: 00 603 147, proti žalovanému H. X., nar. X. H. XXXX, bytom R., U., zastúpenému Advokátska kancelária IGAZOVÁ & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Kocel'ova 15, Bratislava, IČO: 47 233 681, o zaplatenie 10.169,17 eur s príslušenstvom, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Cob/136/2019-702 z 22. októbra 2020, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a.

II. Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava I (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 31Cb/99/2015-586 z 15. januára 2019 zaviazal žalovaného, aby zaplatil žalobcovi žalovanú istinu vo výške 10,169,17 eur spolu s príslušenstvom (výrok I.). Súčasne zamietol návrh na prerušenie konania (výrok II.) a žalobcovi priznal právo na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100% (výrok III.).

2. Súd prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že žalobca, ktorému bol protokolom hlavného mesta SR - Bratislavy zverený do správy bytový dom, a žalovaný ako nájomca nebytového priestoru v tomto bytovom dome, uzatvorili nájomnú zmluvu na dobu určitú do 17. novembra 2002, pričom tento nájomný vzťah zanikol uplynutím času ako objektívnej skutočnosti podľa § 9 ods. 1 zákona č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov. Žalovaný ku dňu skončenia nájmu neodovzdal žalobcovi predmetný nebytový priestor a naďalej ho užíval, v dôsledku čoho podal žalobca návrh na vypratanie nebytových priestorov, o ktorom bolo rozhodnuté rozsudkom, na základe ktorého prebieha voči žalovanému exekučné konanie. Za neoprávnené užívanie nebytových priestorov žalovaný neplatí žalobcovi odplatu, pričom súd prvej inštancie ustálil, že za obdobie od 1. októbra 2013 do 31. augusta 2014 sa žalovaný obohatil na úkor žalobcu o 10.169,17 eur. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil skutočnosťou, že medzi stranami konania existuje záväzkový

vzťah z bezdôvodného obohatenia, z ktorého má žalobca pohľadávku voči žalovanému predstavujúcu majetkový prospech.

3. V prvom rade sa súd prvej inštancie zaoberal žalovaným namietanou aktívnou vecnou legitímáciou žalobcu v konaní z dôvodu, že hlavné mesto podľa názoru žalovaného nie je vlastníkom predmetných nehnuteľností, pričom žalovaný ako sporné videl aj delegovanie správcovstva na žalobcu, jeho oprávnenie konať v mene vlastníka nehnuteľnosti pred súdmi, ako aj oprávnenie starostu podať žalobu. Taktiež tvrdil, že všetky priestory v predmetnej nehnuteľnosti boli odpredané tretím osobám, okrem iných aj žalovanému s manželkou. Vecná legitímácia vyplýva z hmotného práva a má ju ten, kto je podľa hmotného práva nositeľom uplatneného práva alebo povinnosti a jej preskúmanie je imanentnou súčasťou súdneho konania. K tvrdeniu žalovaného, že hlavné mesto nebolo v roku 2001 vlastníkom žiadnych nebytových priestorov v predmetnej nehnuteľnosti z dôvodu ich neexistencie, súd prvej inštancie po oboznámení sa s listinnými dôkazmi vzťahujúcimi sa na tieto nebytové priestory uviedol, že napriek rozdielnym údajom v nájomnej zmluve, podanej žalobe a na liste vlastníctva nemal pochybnosť o tom, o aké nebytové priestory sa jedná, nakoľko tieto boli dostatočne vymedzené a identifikovateľné. V tejto súvislosti skonštatoval, že parcely v znení uvedenom v žalobe nemohli byť do pôvodnej nájomnej zmluvy zapracované z dôvodu ich následného odčlenenia geometrickým plánom (bod 81 odôvodnenia). Žalobca vysvetlil a odôvodnil chybu v písaní uvedenú v nájomnej zmluve spočívajúcu v nesprávnom označení parcel nebytových priestorov nachádzajúcich sa na v danom čase aktuálnych parcelných číslach. Z uvedeného vyplýva, že nehnuteľnosť, ktorú má žalovaný vo vlastníctve, je úplne iná nehnuteľnosť a predmetnej veci sa netýka, dokonca je zapísaná na úplne inom liste vlastníctva.

4. Ďalej vo vzťahu k aktívnej vecnej legitímácii žalovaný namietal, že hlavné mesto SR Bratislava nie je vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti, keď spochybnil samotné osvedčenie o vydržení neoprávnenou osobou - starostom mestskej časti namiesto hlavného mesta. V tejto súvislosti súd prvej inštancie uviedol, že rozhodujúcou skutočnosťou, od ktorej žalobca odvíjal vlastnícke právo hlavného mesta, bol zápis na liste vlastníctva, čo súd prvej inštancie považoval za dostatočné. Z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 1MOBdoV/11/2009 z 30. novembra 2009 vyplýva, že pokiaľ sa nepreukáže opak, hodnoverným a záväzným údajom katastra nehnuteľností je údaj o práve k nehnuteľnosti. V predmetnom konaní nebola hodnoverným spôsobom spochybnená, a už vôbec nie vyvrátená materiálna publicita údajov katastra nehnuteľností v súlade s § 70 katastrálneho zákona. Súd prvej inštancie skonštatoval, že názor o vyvrátiteľnosti vlastníckeho práva len určovacou žalobou nie je v súlade s rozhodovacou praxou súdov, v zmysle ktorej môže byť vyvrátená aj v inom type konaní, a keď katastrálny zákon predpokladá dôkaz o opaku, nemusí to byť nevyhnutne súdne rozhodnutie. V rozsudku sp. zn. 4Sžr/86/2014 zo dňa 1. apríla 2015 Najvyšší súd Slovenskej republiky uviedol, že opak sa môže preukázať v nesporovom konaní rozhodnutím katastrálneho orgánu o určení práva k nehnuteľnosti.

5. Za rozhodujúce v predmetnej veci súd prvej inštancie považoval aj posúdenie, či žalovaný skutočne užíva nehnuteľnosť bez právneho dôvodu, keďže táto okolnosť bola taktiež v konaní sporná. Tvrdenia žalovaného o neužívaní predmetnej nehnuteľnosti v rozhodnom období sú v rozpore s jeho návrhom ako povinného na odklad exekúcie, o ktorom rozhodol príslušný súd tak, že povinnému odklad exekúcie nepovolil. Na námietku absolútnej neplatnosti nájomnej zmluvy z dôvodu jej podpísania zástupkyňou starostu súd prvej inštancie uviedol, že zástupkyňa starostu bola do funkcie zvolená miestnym zastupiteľstvom, ktoré nevymedzilo okruh právomocí, ktoré by nebola oprávnená vykonávať.

6. K námietke žalovaného, že žalobca označujúci sa za správcu majetku vo vlastníctve hlavného mesta koná v rozpore s § 6 ods. 4 zákona č. 138/1991 Zb., pričom koná ako delegovaný správca vo svojom mene a nie v mene vlastníka, a teda nie je v danom spore aktívne legitímovaný pre neexistenciu hmotnoprávneho vzťahu, súd prvej inštancie uviedol, že na konanie správcu majetku obce pred súdmi a inými orgánmi vo veciach týkajúcich sa majetku obce v jeho správe nie je potrebné osobitné plnomocenstvo, nakoľko ide o prípad zákonného zastúpenia. Správca majetku má v zmysle zákona č. 138/1991 Zb. zákonnú povinnosť majetok obce chrániť pred poškodením, zničením alebo stratou a používať všetky právne prostriedky na ochranu majetku vrátane včasného uplatňovania svojich práv a oprávnených záujmov pred príslušnými orgánmi, preto nemožno považovať za správny právny záver o

tom, že správca nie je aktívne vecne legitimovaný na podanie žaloby z dôvodu, že nie je vlastníkom nehnuteľnosti. Toto stanovisko týkajúce sa aktívnej vecnej legitimácie subjektu zaujal už aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 1Cdo/86/2017 zo dňa 30. mája 2018. V nadväznosti na uvedené súd prvej inštancie poukázal na samotný štatút, ktorý stanovuje povinnosť pre hlavné mesto a mestskú časť spísať protokol o zverení majetku do správy mestskej časti a taktiež povinnosť žalobcu domáhať sa práv spojených so správou zvereného majetku.

7. Sporným bolo v konaní aj oprávnenie starostu ako jedinej osoby na konanie v mene mestskej časti. Žalovaný namietal, že žaloba nebola podpísaná starostom. Oprávnenie vedúcich právneho oddelenia, resp. zamestnankyne žalobcu na zastupovanie žalobcu v predmetnom konaní mal súd prvej inštancie za preukázané na základe predložených rozhodnutí a poverenia starostu ako štatutárneho orgánu, ktoré ním boli podpísané, sú určité, zrozumiteľné, pričom starosta bol oprávnený poveriť tieto osoby uskutočňovaním právnych úkonov za mestskú časť s tým, že sa jedná o bežnú prax. Čo sa týka rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave v konaní 4Co/670/2014, na ktoré sa v tejto súvislosti odvolával žalovaný, súd prvej inštancie skonštatoval, že je v ňom riešená odlišná právna situácia a nevyplýva z neho, že by nebolo možné uskutočniť právne úkony inou osobou ako starostom. Krajský súd v uvedenom konaní konštatoval, že došlo k procesnej chybe, keď v návrhu na začatie konania bola ako žalobca uvedená mestská časť a návrh nebol podpísaný starostom, ale vedúcim právneho oddelenia, pričom do konania nebolo predložené poverenie preňho na podpísanie a podanie návrhu s tým, že tento nedostatok nebol v konaní odstránený.

8. Pri určení výšky bezdôvodného obohatenia, ktorá bola taktiež sporná, vychádzal súd z výšky nájomného obvyklého v čase uzatvorenia zmluvy s prihliadnutím na hodnotu prenajatej veci a spôsob jej užívania a následného rastu cien (inflácie) a zásadu primeranosti k nájomnému hradenému v danej lokalite u obdobných nehnuteľností. V tejto súvislosti vychádzal okrem iného z nájomnej zmluvy uzavretej na dobu neurčitú s iným nájomníkom nebytových priestorov v rovnakej nehnuteľnosti, ako aj z rozhodnutia starostu o minimálnych sadzbách nájomného vydaného na základe § 9 ods. 1 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí, pričom dospel k záveru, že reálna trhová cena prenájmu predmetných nehnuteľností by bola preukázateľne vyššia ako suma požadovaná žalobcom, ktorá je na základe zistených skutočností primeraná a nie je v rozpore s dobrými mravmi. Čo sa týka námietky premlčania, súd prvej inštancie túto vyhodnotil ako nedôvodnú vzhľadom na skutočnosť, že nárok z titulu bezdôvodného obohatenia za obdobie od 1. októbra 2013 do 31. augusta 2014 bol žalobou uplatnený dňa 20. novembra 2014, teda žaloba bola v tejto súvislosti podaná včas.

9. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 4Cob/136/2019-702 z 22. októbra 2020 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti I. a III. výroku ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) a žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

10. Odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie, pričom na zdôraznenie jeho správnosti uviedol, že súd prvej inštancie po posúdení viacerých čiastkových otázok dospel k záveru o existencii aktívnej vecnej legitimácie žalobcu v konaní a dôvodnosti ním uplatneného nároku. Žalovaný v odvolaní opätovne namietal nedostatok aktívnej vecnej legitimácie žalobcu v konaní, keď spochybňoval vydržanie nehnuteľností hlavným mestom, a tým pádom i následné delegovanie správcovstva na žalobcu. Taktiež žalovaný namietal, že žalobca nekoná v súdnom konaní v mene vlastníka, ale vo vlastnom mene, pričom namietal aj oprávnenie zamestnancov žalobcu konať a podpisovať zaňho právne úkony. Odvolací súd poukázal na skutočnosť, že súd prvej inštancie sa s uvedenou argumentáciou žalovaného zaoberal a v napadnutom rozhodnutí náležite vysporiadal. Poukázal na to, že žalobca predložil v konaní listinné dôkazy preukazujúce vlastnícke právo hlavného mesta k predmetným nehnuteľnostiam. Vzhľadom na materiálnu publicitu údajov katastra nehnuteľností vyjadrenú v § 70 katastrálneho zákona, ktorý zakladá vyvrátiteľnú domnienku hodnovernosti a záväznosti údajov katastra, sa predložením listu vlastníctva presunulo na žalovaného dôkazné bremeno v prípade, ak chcel preukázať opak. Žalovaný však žiadne relevantné dôkazy za týmto účelom nepredložil, v dôsledku čoho toto dôkazné bremeno neuniesol. Súd prvej inštancie okrem toho správne uviedol, že v prospech vlastníckeho práva hlavného mesta svedčí aj pôvodný list vlastníctva, geometrický plán, ako i

Protokol o prechode vlastníctva majetku na hlavné mesto.

11. Zároveň sa odvolací súd stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie ohľadom skutočnosti, že správca majetku obce koná v mene obce pred súdmi a inými orgánmi v tých veciach, ktoré sa týkajú majetku obce v jeho správe a na takéto konanie nie je potrebné osobitné splnomocnenie, nakoľko ide o prípad zákonného zastúpenia. Súd prvej inštancie navyše správne upozornil na to, že oprávnenie žalobcu domáhať sa práv spojených so správou zvereného majetku súdnou cestou vyplýva i zo Štatútu hlavného mesta. Ohľadne oprávnenia vedúceho právneho oddelenia na podanie žaloby, vedúcej právneho oddelenia na podávanie vyjadrení a zamestnankyne žalobcu na zastupovanie v predmetnom konaní sa odvolací súd taktiež stotožnil s konštatovaním súdu prvej inštancie, ktorý mal oprávnenie týchto osôb na vykonávanie úkonov preukázané na základe predložených Rozhodnutí starostu a poverenia starostu z rozhodných období.

12. K ďalšej námietke žalovaného, že žalobca nepreukázal zmenšenie majetku v jeho majetkovej sfére a súčasne nepreukázal bezdôvodné zväčšenie majetku na strane žalovaného, pričom žalobca ani len nedokázal konkretizovať nebytové priestory, ktoré mal žalovaný užívať, keď žalovaný reálne dlhodobo fyzicky neužíva žiadne priestory žalobcu, odvolací súd uviedol, že žalobca v prejednávanej veci preukázal splnenie všetkých predpokladov vzniku nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorými sú protiprávne získanie bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného, majetková ujma na strane žalobcu, aj príčinná súvislosť medzi nimi. Žalovaný užíval dotknutý nebytový priestor aj po skončení nájmovej zmluvy, keďže ho ku dňu skončenia nájmu neodovzdal žalobcovi, a za toto neoprávnené užívanie neplatil žalobcovi odplatu. Tvrdenie žalovaného, že žalobca nedokázal identifikovať nebytové priestory, ktoré mal žalovaný užívať, je nepravdivé, nakoľko žalobca v konaní jednoznačne vymedzil a identifikoval dotknutú nehnuteľnosť a súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd, nemali pochybnosť o tom, o akú nehnuteľnosť sa jedná. Túto námietku odvolací súd navyše vyhodnotil ako účelovú, pretože v priebehu konania pred súdom prvej inštancie bola akákoľvek spornosť ohľadom identifikácie predmetnej nehnuteľnosti odstránená. Užívanie predmetnej nehnuteľnosti bolo v konaní preukázané jednak právoplatným a vykonateľným rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave o povinnosti žalovaného vypratať nebytové priestory, následne žiadosťami žalovaného ako povinného o odklad exekúcie a rozhodnutím exekučného súdu, ktorým žalovanému nepovolil odklad exekúcie. Naopak, žalovaný nepreukázal splnenie povinnosti odovzdať priestory žalobcovi. Opodstatnenosť žalobcom požadovanej výšky bezdôvodného obohatenia bola preukázaná nájomnou zmluvou uzavretou na dobu určitú s iným nájomníkom, keďže išlo o nebytové priestory v rovnakej nehnuteľnosti v danej lokalite, výpisom z inflačnej kalkulačky za rok 2013 a 2014 a rozhodnutím starostu o minimálnych sadzbach nájmovej.

13. Na záver odvolací súd skonštatoval, že nebol daný žiaden z odvolacích dôvodov žalovaného, nakoľko nebolo zistené žiadne pochybenie v procesnom postupe súdu prvej inštancie, ani iná vada, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Považoval skutkové zistenia, ako aj právne posúdenie zo strany súdu prvej inštancie za správne a zdôraznil, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkmi.

14. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“), ktorý žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolací súd“) obe rozhodnutia súdov nižšej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f) CSP.

15. V dovolaní zároveň v zmysle ustanovenia § 444 CSP navrhol, aby dovolací súd odložil vykonateľnosť rozsudku súdu prvej inštancie. Svoj návrh odôvodnil tým, že s poukazom na situáciu pretrvávajúcu od marca 2020 musel v celom rozsahu prerušiť výkon svojej podnikateľskej činnosti a je poberateľom starobného dôchodku s tým, že žiadne iné príjmy nemá a plnenie povinnosti uloženej rozsudkom súdu prvej inštancie, ktorý nadobudol právoplatnosť v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu, by jeho situáciu výrazne zhoršilo.

16. V súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom uviedol, že žalobca uplatnil sám vo svojom mene voči žalovanému peňažný nárok titulom bezdôvodného obohatenia za užívanie nebytových priestorov, pričom svoju pozíciu správcu majetku vo vlastníctve hlavného mesta zdôvodňoval podpísaným protokolom o zverení majetku do správy. Sporným v konaní však od začiatku bola otázka skúmania splnenia procesných podmienok, za ktorých môže súd konať vo veci, konkrétne skúmanie vecných procesných podmienok týkajúcich sa žaloby, ktorá nebola podpísaná oprávnenou osobou - starostom, iba zamestnancom žalobcu bez preukázania jeho oprávnenia na takýto úkon. Od posúdenia tejto procesnej otázky závisel ďalší správny procesný postup v konaní, vrátane posúdenia aktívnej legitímácie žalobcu v konaní a správcovstva na strane žalobcu. Kľúčový význam malo najmä posúdenie samotnej žaloby a právnych účinkov, ktoré zákon s jej doručením súdu spája. Až následne bolo možné pristúpiť k posúdeniu sporného vlastníctva predmetnej nehnuteľnosti a rozhodnúť o merite veci. Dovolateľ uviedol, že už v odvolaní opakovane namietal nesplnenie procesných podmienok potrebných na to, aby súd konal vo veci a že žaloba bola podpísaná neoprávnenou osobou, nakoľko zamestnanci nie sú oprávnení v jeho mene podpisovať žalobu, ani právne úkony, s ktorými sú spojené hmotnoprávne a procesnoprávne dôsledky. Takéto oprávnenie priznáva osobitný zákon výhradne starostovi, prípadne zástupcovi starostu za podmienok stanovených zákonom.

17. Dovolateľ odvolaciemu súdu vytýkal, že napriek povinnosti skúmať podmienky konania v zmysle §161 CSP, túto povinnosť v súvislosti s posúdením existencie základných procesných predpokladov týkajúcich sa podanej žaloby (či bola podpísaná oprávnenou osobou) nebral do úvahy, v dôsledku čoho potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vydaný v rozpore s hmotnoprávnymi a procesnoprávnymi predpismi. Žaloba podpísaná neoprávnenou osobou v rozpore s ustanoveniami zákona č. 377/1990 Zb. a č. 369/1990 Zb. z dôvodu jej neodstrániteľných nedostatkov, keďže bez žaloby súd vôbec nemôže konať, nemohla viesť odvolací súd k potvrdeniu rozsudku súdu prvej inštancie. K odstráneniu tohto nedostatku žaloby nemohlo podľa názoru dovolateľa dôjsť ani následne, nakoľko na základe výsledkov volieb do orgánov samosprávy v roku 2018 prevzal funkciu nový starosta žalobcu, a teda pôvodná starostka už nemohla dodatočne podpísať žiadne prípadné poverenie. Dovolateľ tiež uviedol, že žiadne iné poverenie nebolo prílohou žiadneho podania žalobcu, ktoré bol súd povinný doručiť žalovanému. Bol toho názoru, že odvolací súd mal v dôsledku existencie neodstrániteľnej vady konania v danom prípade rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vrátiť súdu prvej inštancie na zastavenie konania pre nesplnenie podmienok na vydanie meritórneho rozhodnutia. Už súd prvej inštancie nebral do úvahy, že neodstrániteľný nedostatok podmienky konania týkajúci sa doručenej žaloby existoval už za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) a pokračoval v konaní, aj keď pre takýto postup neboli splnené nielen procesné podmienky týkajúce sa žaloby, ale ani procesné podmienky týkajúce sa ďalších úkonov v mene žalobcu (podpísanie vyjadrení na základe rozhodnutí starostu).

18. Dovolateľ namietal, že žaloba bola podpísaná v rozpore s ustanovením § 21 ods. 2 OSP, ktorý vylučoval aplikáciu § 21 ods. 1 OSP a odkazoval na osobitný zákon, ktorý ustanovuje, že za právnickú osobu konajú iné osoby, pričom takýmto zákonom je zákon č. 377/1990 Zb., ako aj zákon č. 369/1990 Zb. Z príslušných ustanovení týchto zákonov v zneniach účinných v čase doručenia žaloby súdu striktno vyplývalo výhradné oprávnenie starostu, štatutárneho orgánu mestskej časti, či obce, konať v jej mene navonok vo vzťahu k tretím osobám, a teda aj vo vzťahu k súdom, na čom nemohlo nič zmeniť ani vydanie poverenia pre zamestnanca na podpisovanie a podávanie žalôb, nakoľko starostovi zo žiadneho ustanovenia citovaných zákonov takáto možnosť nevyplývala. Už v čase po doručení žaloby súdu bolo potrebné konanie z dôvodu neodstrániteľného nedostatku žaloby zastaviť, čomu zodpovedalo právo žalovaného na to, aby súd vo veci nekonal a meritórne nerozhodol, pričom porušením tohto práva žalovaného došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

19. Dovolateľ podotkol, že až k podaniu zo dňa 7. marca 2018, t. j. takmer 3,5 roka po podaní žaloby, žalobca doložil rozhodnutie starostu, z ktorého vyplýva možnosť zastupovať ho zástupcom starostu alebo zamestnancom obce na základe a v rozsahu písomného poverenia starostu. Toto rozhodnutie bolo vydané podľa § 17 ods. 3 zákona č. 377/1990 Zb., a teda bolo možné na základe neho vydať len poverenie na konanie v oblasti verejnej správy. Podľa poverenia vyplývajúceho z predmetného rozhodnutia bol vedúci právneho oddelenia oprávnený podpísať žalobu v mene žalobcu a konať zaňho vo všetkých súdnych konaniach vrátane dispozície s vecou samou. K podaniu žalobcu bola priložená aj fotokópia poverenia riadením oddelenia právneho a správnych činností zo dňa 30. októbra 2013 adresované vedúcemu tohto oddelenia, ktorý podpísal žalobu. Ďalšie rozhodnutia starostu doručené súdu

spolu s písomným vymenovaním do funkcie vedúcej oddelenia právneho a správnych činností (neskôr premenovaného na oddelenie legislatívno - právne) zamestnankyne žalobcu, ktorá podpisovala ďalšie vyjadrenia v predmetnej veci, mali preukazovať, že bola oprávnená podpisovať a podávať vyjadrenia v mene žalobcu a konať v jeho mene pred súdom vrátane dispozície s vecou samou. Ďalšia zamestnankyňa, ktorá zastupovala žalobcu na pojednávaní, doložila do spisu písomné poverenie podpísané starostom, na základe ktorého bola oprávnená konať v mene žalobcu pred súdom v celom rozsahu, vrátane späťvzatia žaloby, uzavretia dohody, či zmiernosti medzi stranami. Žiadny z uvedených zamestnancov však podľa dovolateľa nemal oprávnenie na zastupovanie starostu ako štatutárneho orgánu obce a na konanie v mene obce v súkromnoprávných vzťahoch, vrátane zastupovania v súdnom konaní.

20. V rámci zákonnej úpravy danej problematiky videl dovolateľ kolíziu právnych noriem, ktorá mala byť riešená prostredníctvom právneho princípu *lex specialis derogat legi generali*, čiže aplikáciou špeciálnej právnej úpravy uvedenej v § 17 ods. 1 a 3 zákona č. 377/1990 Zb. a § 13 ods. 5 zákona č. 369/1990 Zb. prednostne pred všeobecnou úpravou obsiahnutou v § 20 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“) a § 21 ods. 1 OSP, ktoré umožňujú za stanovených podmienok konať za právnickú osobu aj jej zamestnancom. Uvedené osobitné zákony v čase podania žaloby podľa názoru dovolateľa umožňovali a tiež v súčasnosti umožňujú zamestnancom konať za obec striktnie iba v prípade rozhodovania o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy. Dovolateľ mal za to, že v predmetnej otázke oprávnenia konať za obec je potrebné uprednostniť relevantné ustanovenia citovaných osobitných zákonov účinných v čase podania žaloby, ktoré na rozdiel od všeobecnej úpravy v žiadnom prípade neumožňovali podať na súd v mene obce žalobu podpísanú inou osobou ako starostom obce, teda ani zamestnancom.

21. V súvislosti s konaním obce navonok dovolateľ poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/284/2006 z 29. januára 2008, v ktorom bola riešená problematika vzájomnej existencie miestneho zastupiteľstva a starostu ako dvoch vrcholných orgánov obce. Dovolateľ uviedol, že v danom prípade žalobu podpísal a podal na súd zamestnanec obce namiesto štatutárneho orgánu takým spôsobom, že ani pri najlepšej vôli nebolo možné určiť, aký orgán obce „vytvoril“ vôľu urobiť tento úkon ako prejav vôle obce navonok a u tretích osôb, resp. adresátov tohto právneho úkonu došlo z tohto dôvodu k porušeniu ústavného princípu právnej istoty.

22. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu zo dňa 22. januára 2021 navrhol dovolanie zamietnuť ako nedôvodné z dôvodu nepreukázania dovolateľom tvrdeného dovolacieho dôvodu. Uviedol, že dovolateľom do krajnosti dovedené požiadavky týkajúce sa podpisovania žalôb v mene obce výlučne štatutárom/starostom s výnimkou zástupcu starostu v spojení s tvrdením o tvorbe vôle obce rozhodovaním miestneho zastupiteľstva, ktoré je potrebné rozlišovať od jej prejavovania úkonmi starostu, by znamenali, že o bežnom plnení povinností pri správe majetku obce by malo najskôr rozhodovať zastupiteľstvo a následne by starosta prejavil jeho vôľu navonok výlučne osobne. Osobitné zákony citované dovolateľom (č. 377/1990 Zb. a 369/1990 Zb.) vymedzujú okruh vecí, rozhodovanie ktorých je vyhradené miestnemu/obecnému zastupiteľstvu. V ostatných oblastiach je oprávnený rozhodnúť a konať starosta samostatne a je iba vecou starostu ako štatutárneho orgánu obce, ako prostredníctvom organizačného poriadku zabezpečiť plnenie funkcií obce a deleguje rozhodovanie na vedúcich vecne príslušných útvarov. Žalobca dodal, že dovolateľ s procesnou obranou založenou na nulítosti žaloby z dôvodu jej nepodpisania oprávnenou osobou neuspel na súde prvej inštancie, pričom následne sa s jeho argumentáciou stotožnil aj odvolací súd. Navyše prax delegovania podpisovania žalôb a iných podaní na vedúcich legislatívno-právnych (obdobných) oddelení, je dlhoročne súdmi všetkých inštancií akceptovaná a podané žaloby sú bez výhrad prejednávané.

23. Dovolateľ v ďalšom vyjadrení zo dňa 4. marca 2021 zotrval na dôvodoch, ktoré ho viedli k podaniu dovolania, pričom uviedol, že povinnosťou odvolacieho súdu bolo skúmať procesné podmienky týkajúce sa žaloby a oprávnenia osoby, ktorá ju podpísala, konať za žalobcu, avšak tento sa stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie a nesprávny procesný postup týkajúci sa týchto skutočností potvrdil. Tvrdil, že odvolací súd sa dôsledne nevysporiadal s námietkami žalovaného, keď nezistil že konanie bolo poznačené vadou v procesných podmienkach, v dôsledku čoho bolo potrebné rozhodnutie súdu prvej inštancie v rámci odvolacieho konania zrušiť. Opätovne poukázal na osobitné

zákony č. 377/1990 Zb. a č. 369/1990 Zb., z ktorých mali podľa jeho názoru oba konajúce sudy vychádzať a tiež na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/284/2006, v súvislosti s ktorým mal za to, že v čase doručenia žaloby súdu bol starosta výhradne oprávnený konať menom obce a prejavovať vôľu voči tretím osobám, a teda aj vo vzťahu k súdu. Interné normy upravujúce vnútornú činnosť subjektu nie sú navonok záväzné a nemôžu mať vplyv na platnosť právnych úkonov vykonaných navonok voči tretím osobám, ani vo vzťahu k štátnym orgánom.

24. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ďalej aj „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie bolo podané včas, na to oprávnenou osobou, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpenou v súlade § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP a contrario) najskôr skúmal, či je dovolanie prípustné.

25. Z výpisu zo živnostenského registra dovolací súd zistil, že žalovaný, ktorý bol v žalobe označený ako fyzická osoba - podnikateľ (živnostník), má pozastavenú činnosť do 1. apríla 2024.

26. Úspešné uplatnenie dovolania je vždy nevyhnutne podmienené primárnym záverom dovolacieho súdu o prípustnosti dovolania a až následným sekundárnym záverom týkajúcim sa jeho dôvodnosti. Z ustanovení § 419 a nasl. CSP, upravujúcich otázku prípustnosti dovolania, je zrejmé, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať vecným prejednaním dovolania, musia byť splnené podmienky prípustnosti dovolania vyplývajúce z ustanovení § 420 alebo § 421 CSP a tiež podmienky dovolacieho konania, t. j. aby (okrem iného) dovolanie bolo odôvodnené dovolacími dôvodmi, aby išlo o prípustné dovolacie dôvody a aby tieto dôvody boli vymedzené spôsobom uvedeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP. Pritom podľa § 440 CSP je dovolací súd dovolacími dôvodmi viazaný.

27. Podľa § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

28. V posudzovanom prípade dovolateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pre naplnenie prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP je teda nevyhnutné kumulatívne splnenie troch zákonných znakov, ktorými sú: 1) nesprávny procesný postup súdu, 2) tento nesprávny procesný postup znemožnil strane sporu realizovať jej patriace procesné práva a zároveň 3) intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

29. Pod pojmom nesprávny procesný postup súdu je potrebné rozumieť taký postup súdu v konaní, ktorý je v rozpore so zákonom. Aby bola daná prípustnosť dovolania, musí súd svojím nesprávnym procesným postupom znemožniť strane sporu realizovať jej patriace procesné práva, ktoré jej priznáva zákon. Medzi tieto procesné práva v zmysle judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“) patrí napríklad právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom, právo nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy, právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom, právo byť predvolaný na súdne pojednávanie, právo strany konať pred súdom v materinskom jazyku, alebo v jazyku, ktorému rozumie, právo na to, aby bol rozsudok strane doručený do vlastných rúk a iné.

30. Pre prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP musí intenzita zásahu do procesných práv strany sporu v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu dosahovať mieru porušenia práva na spravodlivý proces. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania len v tom prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia práva sporovej strany na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky.

31. Dovolateľ v dovolaní ako dôvod, z ktorého vyvodzuje jeho prípustnosť, uvádza ustanovenie § 420 písm. f) CSP, pričom v dovolaní poukazuje na nesprávnosť procesného postupu súdu prvej inštancie, s ktorým sa odvolací súd stotožnil a podľa názoru dovolateľa sa nevysporiadal s jeho argumentáciou uvedenou v odvolaní. V rámci tohto dovolacieho dôvodu tvrdil, že súdy nepostupovali v súlade so zákonom, keďže pristúpili k meritórnemu prejednaníu veci, keď podľa názoru dovolateľa mali konanie zastaviť, v dôsledku čoho došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

32. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo strany konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. uplatneným nárokom a obranou proti takému uplatneniu. Pritom všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany konania na súdnu ochranu, resp. spravodlivý proces. (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 204/04).

33. K namietanej vade zmätočnosti dovolací súd poukazuje na zjednocujúce stanovisko R 2/2016. Právna veta tohto stanoviska znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) OSP. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) OSP.“ Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu stanoviska najvyššieho súdu nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne (k tomu pozri napr. rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo 2/2016 z 11. apríla 2017).

34. Uplatnenie druhej vety stanoviska najvyššieho súdu, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety, sa týka výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov. Dovolací súd dospel k záveru, že v prejednávanej právnej veci, vzhľadom na obsah odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie ako aj rozsudku odvolacieho súdu nie je na mieste aplikovať výnimku z uplatňovania tohto pravidla.

35. Konajúce súdy v odôvodnení ich rozhodnutí (a to pri spojení rozsudkov súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) naplnili požiadavky plynúce zo základného práva žalovaného na súdnu ochranu, keďže odôvodnenie vyhovenia žalobcom uplatnenému nároku možno považovať za uspokojujúce. Dovolateľ namietal, že sa odvolací súd nevysporiadal s jeho argumentáciou uvedenou v odvolaní. Dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu obsahuje dostatočnú právnu argumentáciu k relevantným odvolacím námietkam a nie je možné ho považovať za nedostatočne odôvodnené. Základnými odvolacími námietkami žalovaného sa odvolací súd zaoberal a napriek tomu, že už prvoinštančné rozhodnutie dávalo odpovede na ním vznesené námietky, odvolací súd uviedol na zdôraznenie správnosti jeho záverov aj ďalšie dôvody. Dovolací súd dospel k záveru, že obidve rozhodnutia súdov nižšej inštancie zodpovedajú požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí. Súdy prvej inštancie, ako aj odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedli rozhodujúci skutkový stav, stanoviská sporových strán k prerokovávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citovali právne predpisy, ktoré aplikovali na daný prípad, a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Súdy primerane vysvetlili, z akých úvah a dôkazov vychádzali pri posudzovaní otázky aktívnej legitímácie žalobcu v konaní. Súdy prvej inštancie ako aj súd odvolací dostatočne odôvodnili právny záver, že žaloba bola v predmetnej veci podaná oprávnenou osobou a tiež, že úkony v ďalšom konaní boli vykonávané oprávnenými osobami. Postupom súdov teda nedošlo k vade v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP, ktorá zakladá porušenie práva žalovaného na spravodlivý súdny proces.

36. Podľa § 13 ods. 5 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení účinnom ku dňu podania žaloby, starosta je štatutárnym orgánom obce. Starosta môže rozhodovaním o právach, právom

chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb v oblasti verejnej správy písomne poveriť zamestnanca obce. Poverený zamestnanec obce rozhoduje v mene obce v rozsahu vymedzenom v písomnom poverení.

37. Podľa § 17 ods. 3 zákona č. 377/1990 Zb. o hlavnom meste Slovenskej republiky Bratislave v znení účinnom ku dňu podania žaloby, starosta je štatutárnym orgánom mestskej časti. Starosta môže rozhodovaním o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb v oblasti verejnej správy písomne poveriť zástupcu starostu alebo zamestnanca mestskej časti. Poverený zástupca starostu alebo zamestnanec mestskej časti rozhoduje v mene mestskej časti v rozsahu vymedzenom v písomnom poverení.

38. Podľa § 20 ods. 2 prvej vety Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu podania žaloby, za právnickú osobu môžu robiť právne úkony aj iní jej pracovníci alebo členovia, pokiaľ je to určené vo vnútorných predpisoch právnickej osoby alebo je to vzhľadom na ich pracovné zaradenie obvyklé.

39. Podľa § 21 ods. 1 písm. b) OSP v znení účinnom ku dňu podania žaloby, za právnickú osobu koná zamestnanec, ktorý tým bol poverený štatutárnym orgánom.

40. Podstata dovolacieho dôvodu spočívala v tvrdení dovolateľa, že jedine starosta žalobcu bol osobou, ktorý mohol podpísať a podať žalobu na súd. Tvrdil, že nebolo v kompetencii starostu rozhodnutím delegovať oprávnenie podpísať žalobu na vedúceho oddelenia právneho a správnych činností žalobcu, ktorý v čase podania žaloby bol do tejto funkcie vymenovaný a ktorý aj fyzicky podanú žalobu podpísal. Poukazoval v právnej argumentácii na to, že na konanie starostu žalobcu je potrebné aplikovať ustanovenie § 17 ods. 1 a 3 zákona č. 377/1990 Zb. a § 13 ods. 5 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení, ktoré sú špeciálnym predpisom a aplikovateľné pred všeobecnou normou Občianskym zákonníkom (§ 20 ods. 2) a v čase podania žaloby účinným OSP (§ 21 ods. 1), a ktoré umožňovali striktne iba v prípadoch rozhodovania o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy na základe písomného poverenia starostu delegovať túto kompetenciu na iné osoby.

41. Verejná správa je činnosť vykonávaná orgánmi štátnej správy, samosprávy a verejnoprávnymi inštitúciami pri zabezpečovaní verejných úloh. Jej hlavným cieľom je prevádzkovanie verejného blahobytu prostredníctvom posilnenia občianskej spoločnosti a sociálnej spravodlivosti. Verejná správa sa v Slovenskej republike delí na štátnu správu a samosprávu. Samospráva pozostáva z a) územnej správy (ktorá sa ďalej delí na miestnu územnú samosprávu obce a mesta a regionálnu územnú správu, vyššie územné celky), b) záujmovej samosprávy a c) aj tzv. špecializovaného druhu samosprávy s verejnoprávnymi inštitúciami, ktoré patria do štruktúry verejnej správy ako napr. Národná banka Slovenska, Matica slovenská a pod.

42. Ustanovenie § 13 ods. 5 zákona 369/1990 Zb. v znení účinnom v čase podania žaloby upravoval (v súčasnosti upravuje) v prvej vete postavenie starostu ako štatutárneho orgánu obce. Z tohto postavenia mu ďalej na základe § 20 ods. 2 OZ vyplýva oprávnenie poveriť na vykonávanie právnych úkonov v mene obce pracovníka, pokiaľ je to určené vo vnútorných predpisoch alebo je to vzhľadom na jeho pracovné zaradenie obvyklé. Druhou vetou uvedené ustanovenie § 13 ods. 5 zákona 369/1990 Zb. upravuje možnosť starostu písomne poveriť rozhodovaním o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy zamestnanca obce, čo sa týka rozhodovacej činnosti obce v správnych, administratívnych a iných konaniach, ktoré podliehajú správne súdnej príslušnosti.

43. Žalobou uplatnený nárok žalobcu voči subjektu súkromného práva - žalovanému, je nárokom v civilných, resp. súkromnoprávných veciach obce. Tento nárok, vzhľadom na obsah žaloby, resp. charakter sporu, nie je možné subsumovať do oblasti verejného práva. Ustanovenie § 17 ods. 3 druhá veta zákona č. 377/1990 Zb., ako aj § 13 ods. 5 druhá veta zákona č. 369/1990 Zb. nerieši posudzovanú právnu situáciu a preto ho ako špeciálnu právnu normu vo vzťahu k všeobecnej právnej norme, ktorou je Občiansky zákonník, nie je možné aplikovať. V danom prípade je potrebné vychádzať z úpravy zakotvenej v OZ, podľa ktorého sú obce právnickými osobami (§ 18 ods. 2 písm. c/) a ktorý v ustanovení § 20 ods. 2 upravuje konanie za takúto právnickú osobu (hmotnoprávne úkony) a taktiež v čase podania žaloby účinného OSP upravujúceho konanie v mene právnickej osoby zamestnancom, ktorý tým bol poverený štatutárnym orgánom (§ 21 ods. 2). V zmysle rozhodnutia Najvyššieho soudu sp. zn. 21Cdo/224/2002 a nálezov Ústavného soudu sp. zn. IV. ÚS 576/2000 III. ÚS 721/2000, ktoré sa zaoberajú oprávnením starostu obce na hmotnoprávne úkony bez predchádzajúceho rozhodnutia obecného zastupiteľstva, prípadne rady obce, je starosta obce oprávnený na podanie žaloby, čo nie je

hmotnoprávny úkon, ku ktorému by bolo potrebné predchádzajúce súhlasné rozhodnutie orgánov obce. Žaloba je procesným úkonom, ktorým sa právo na súdnu ochranu premieta do oblasti práva procesného a uskutočňuje ochranu konkrétnemu hmotnoprávnemu nároku.

44. Rozhodnutia starostu je potrebné považovať za interné organizačné akty žalobcu, za vnútorné predpisy tejto právnickej osoby v spojení so štatútom a organizačným poriadkom, ktoré sú v súlade s ustanovením § 20 ods. 2 v spojení s § 18 ods. 2 písm. c) OZ. Na základe uvedeného jednoznačne bolo v kompetencii starostu upraviť delegovanie kompetencií na podávanie žalôb v oblasti súkromného práva v mene žalobcu aj na iných zamestnancov určených v predmetných rozhodnutiach starostu, v spojení s organizačným poriadkom žalobcu a jeho štatútom.

45. V posudzovanej veci nebolo možné aplikovať špeciálnu právnu úpravu pred ustanoveniami súkromnoprávnej normy Občianskeho zákonníka, nakoľko hodnotená právna situácia sa týka vecí súkromného práva a právna situácia upravená v § 13 ods. 5 druhá veta zákona č. 369/1990 Zb. sa týka vecí verejného práva. Žiadnu žalovaným tvrdenú kolíziu právnych noriem nie je možné v preskúmvanej veci konštatovať.

46. Z dôvodov vyššie uvedených dospel dovolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nie je procesne daná a dovolanie neumožňuje, aby bol na jeho základe uskutočnený meritórny prieskum. So zreteľom na uvedené dovolací súd uzatvára, že dovolanie žalovaného je procesne neprípustné a preto ho podľa § 447 písm. f) CSP odmietol.

47. Vzhľadom na to, že dovolací súd dovolanie odmietol, je neopodstatnený návrh dovolateľa na odklad vykonateľnosti rozsudku súdu prvej inštancie podľa § 444 ods. 1 CSP a dovolací súd nie je povinný o ňom rozhodnúť osobitným výrokom (k uvedenému porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. marca 2016, sp. zn. 3Cdo/616/2015).

48. V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému ako neúspešnej strane (§ 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP). Keďže však podľa obsahu spisu žalobcovi v tomto konaní preukázateľne žiadne trovy nevznikli, Najvyšší súd Slovenskej republiky v súlade s článkom 17 základných princípov Civilného sporového poriadku, zakotvujúcim procesnú ekonomiu, žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznal (k uvedenému porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2018 sp. zn. 7Cdo/14/2018).

49. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.